

VALLANKUMOUKSELLISEN NUORISON TEHTÄVÄT

ENSIMMÄINEN KIRJE ¹³

„Student”¹⁴ lehden toimituksen tekemä ilmoitus, joka julkaistiin ensi kerran, ellemme erehdy, „Osvobozhdenien”¹⁵ 4. (28.) numerossa ja jonka myöskin „Iskra” sai, on mielestämme todistuksena huomattavasta edistysaskeleesta, joka on tapahtunut toimituksen katsomuksissa „Student” lehden 1. numeron julkaisemisen jälkeen. Hra Struve ei erehtynyt, kun kiiruhti ilmaisemaan erimielisyytensä ilmoituksessa esitettyjen katsantokantojen suhteen: todellakin, nuo katsantokannat eroavat perusteellisesti siitä opportunismmin suunnasta, josta liberaalis-porvarillinen äänenkannattaja pitää niin johdonmukaisesti ja tiukasti kiinni. Tunnustaessaan, että „yksistään vallankumouksellinen tunne ei voi saada aikaan ylioppilaskunnan aatteellista yhteenliittymistä”, että „sitä varten tarvitaan sosialistinen ihanne, joka nojautuu yhteen taikka toiseen sosialistiseen maailmankatsomukseen” ja sitä paitsi „määriteltyyn ja eheään” maailmankatsomukseen, „Student” lehden toimitus on jo periaatteessa tehnyt pesäeron aatteellisesta välinpitämättömyydestä ja teoreettisesta opportunismista ja asettanut kysymyksen ylioppilaskunnan vallankumouksellistamisen keinoista oikealle pohjalle.

Totta kyllä, tavanomaisen vulgäärisen „vallankumouksellisuuden” kannalta ylioppilaskunnan aatteellinen yhteenliittyminen ei vaadi eheää maailmankatsomusta, vaan sulkee sen pois, aatteellinen yhteenliittyminen merkitsee „sietävää” suhtautumista erilaisiin vallankumouksellisiin aatteisiin, edellyttää pidättäytymistä jonkin yhden määrätyn aatepiirin päättäväisestä tunnustamisesta, sanalla sanoen aatteellinen yhteenliittyminen edellyttää noiden politikoinnin älypattien

kannalta vissinlaista aatteettomuutta (joka on tietenkin enemmän tai vähemmän taitavasti verhottu kuluneilla lauselmilla katsantokantojen laajuudesta, hinnalla millä hyvänsä saavutettavan ja viipymättömän yhtenäisyyden tärkeydestä j.n.e., j.n.e.). Verrattain hyvältä näyttävänä ja ensi silmäykseltä hyvin vakuuttavana perusteluna tuollaisen kysymyksenasettelun hyväksi on aina viittaus siihen yleisesti tunnettuun ja kiistattomaan seikkaan, että ylioppilaskunnassa on, eikä voi olla olematta, yhteiskunnallis-poliittisten katsantokantojen puolesta sangen erilaisia ryhmiä, ja sen vuoksi vaatimus maailmankatsomuksen eheydestä ja selvyydestä välttämättä sysää joitakin noista ryhmistä pois, — siis haittaa yhteenliittymistä, siis aiheuttaa yksimielisen työn asemesta eripuraisuutta, siis heikentää yhteisen poliittisen rynnistyksen voimaa j.n.e. loppumattomiin.

Tarkastelkaamme lähemmin tuota hyvältä näyttävää päätelmää. Ottakaamme esimerkiksi „Student” lehden 1. numerosta ylioppilaskunnan jako ryhmiin — tässä ensimmäisessä numerossa toimitus ei ole vielä esittänyt vaatimusta selvästä ja eheästä maailmankatsomuksesta, joten toimitusta olisi vaikea epäillä mieltymyksestä sosialidemokraattiseen „ahdasmielisyyteen”. Toimituksen kirjoitus „Student” lehden 1. numerossa erottaa nykyisessä ylioppilaskunnassa neljä suurta ryhmää: 1) välinpitämätön joukko — „henkilöt, jotka suhtautuvat ylioppilasliikkeeseen aivan välinpitämättömästi”; 2) „akatemitit” — pelkästään akateemisella pohjalla tapahtuvan ylioppilasliikkeen kannattajat; 3) „yleensä ylioppilasliikkeen vastustajat — natsionalistit, antisemiitit j.n.e.”; 4) „poliitikot” — tsaarin despotismin kukistamiseksi käytävän taistelun kannattajat. „Tämä ryhmä vuorostaan koostuu kahdesta vastakkaisesta aineksestä — vallankumousmielisestä aito porvarillisesta poliittisesta oppositiosta ja — viime päivien (vainko viime päivien? *N. Lenin*) luomuksesta — mielialtaan sosialistisesta vallankumouksellisesta intelligentiproletariaatista”. Kun ottaa huomioon, että viimeksi mainittu alaryhmä jakaantuu vuorostaan, kuten tunnettua, sosialistivallankumouksellisiin ylioppilaihin ja sosialidemokraattisiin ylioppilaihin, niin osoittautuu, että nykyisessä ylioppilaskunnassa on kuusi poliittista ryhmää: taantumukselliset, välinpitämättömät, akatemitit, liberaalit, sosialistivallankumoukselliset ja sosialidemokraatit.

Herää kysymys: eikö tuo ryhmitys ole satunnainen? eikö se ole mielialojen tilapäistä jakaantumista? Tämän kysymyksen asettaminen suoraan on riittävää, jotta jokainen asiaa vähänkin tunteva henkilö antaa siihen kieltävän vastauksen. Ja muuta ryhmitystä meidän ylioppilaskunnassamme ei ole voinut ollakaan, sillä se on vaikutuksille herkin intelligenssin osa, ja intelligenssiä juuri siksi nimitetäänkin intelligenssiksi, että se tietoisimmin, päättäväisimmin ja tarkimmin kuvastaa ja ilmaisee luokkaintressien ja poliittisten ryhmitysten kehittymistä koko yhteiskunnassa. Ylioppilaskunta ei olisi se, mikä se on, ellei sen poliittinen ryhmittyminen vastaisi koko yhteiskunnan poliittista ryhmittymistä,— „vastaisi” ei siinä mielessä, että ylioppilasyhymät ja yhteiskunnalliset ryhmät olisivat voimansa ja määränsä puolesta täysin tasasuhtaisia, vaan siinä mielessä, että ylioppilaskunnassa on välttämättä ja kiertämättömästi ne ryhmät, jotka ovat yhteiskunnassa. Ja koko venäläiselle yhteiskunnalle, jossa luokka-antagonismit ovat alkeellisesti (suhteellisen alkeellisesti) kehittyneitä, joka on poliittisesti alkukantainen ja jonka laajat ja mitä laajimmat väestöjoukot ovat poliisidespotismin polkemia ja kuristamia,— tälle yhteiskunnalle ovat luonteenomaisia juuri tällaiset kuusi ryhmää: taantumukselliset, välinpitämättömät, *kulttuurikot*, liberaalit, sosialistivallankumoukselliset ja sosialidemokraatit. „Akatemistien” tilalle laitoin tässä „kulttuurikot”, s.o. ilman poliittista taistelua tapahtuvan legaalisen edistyksen, itsevaltiuden maaperällä tapahtuvan edistyksen kannattajat. Sellaisia kulttuurikkoja on Venäjän yhteiskunnan kaikissa kerroksissa, ja kaikkialla he ylioppilaiden „akatemistien” tapaan rajoittuvat ammatillisten intressien suppeaan piiriin, kansantalouden määrättyjen alojen tai valtiollisen ja paikallisen hallinnan parantamiseen, kaikkialla he arkailleen vieroksuvat „politiikkaa” näkemättä eroa (kuten akatemistitkaan) eri suuntien „poliitikkojen” välillä ja nimittäen politiikaksi kaikkea, mikä koskee... hallitusmuotoa. Kulttuurikkojen kerros on aina ollut ja on nykyäänkin liberalismimme laajana perustana: „rauhan” aikoina (s.o. „venäjän” kielelle käännettynä poliittisen taantumuksen aikoina) kulttuurikko- ja liberaali-käsite sulautuvat miltei kokonaan yhteen, ja vieläpä sodankin aikoina, yhteiskunnallisen mielialan nousun aikoina, itsevaltiutta kohtaan suuntautuvan kasvavan rynnistyksen aikoina noiden

käsitteiden välinen ero jää usein hämäräksi. Venäläinen liberaali ei edes silloinkaan, kun hän esiintyy yleisön edessä ulkomaisessa vapaassa julkaisussa suoranaisella ja avoimella protestilla itsevaltiutta vastaan, lakkaa kuitenkaan tuntemasta itseään ennen kaikkea kulttuurikoksi, ja ennen pitkää hän ryhtyykin järkeilemään orjamaisesti, tai jos niin halutaan, legaaliseen tapaan, lojaaliseen tapaan, alamaisen kuuliaisesti: katso „Osvobozhdenijesta”.

Määrittelyyn ja kaikille selvästi näkyvän rajan puuttuminen kulttuurikkojen ja liberaalien väliltä on luonteenomaista yleensä Venäjän yhteiskunnan koko poliittiselle ryhmittymiselle. Meille voidaan ehkä sanoa, että yllä esitetty jako kuuteen ryhmään ei ole oikea, koska se ei vastaa Venäjän yhteiskunnan luokkajakoa. Mutta sellainen vastaväite olisi kestämaton. Luokkajako on tietysti poliittisen ryhmittymisen syvällisin perusta; *loppukädessä* se tietysti aina määrää tuon ryhmittymisen. Mutta tuo syvällinen perusta tulee esiin vain historiallisen kehityksen kulun mukaisesti ja tuon kehityksen osallistujain ja luojien tietoisuuden mukaisesti. Tämän „loppukädessä” tuo vain poliittinen taistelu — tuloksena toisinaan pitkäaikaisesta, sitkeästä, vuosin ja vuosikymmenin mitattavasta taistelusta, joka esiintyy milloin myrskyisästi erilaisina poliittisina kriiseinä, milloin taas laimenee ja aivan kuin pysähtyy joksikin aikaa. Ilmankos esimerkiksi Saksassa, missä poliittinen taistelu saa erikoisen kärkeviä muotoja ja missä erikoisen tietoisesti esiintyy etumainen luokka — proletariaatti, — on yhä olemassa sellaisia puolueita (ja mahtavia puolueita) kuin keskusta, joka verhoaa erilaatuista (ja yleensä ehdottoman proletarisvastaista) luokkasisältöään uskonnollisella tunnusmerkillä. Sitäkin vähemmän voidaan ihmetellä sitä, että Venäjän nykyisten poliittisten ryhmien luokkasyntyperää varjostaa mitä voimakkaimmin koko kansan poliittinen oikeudettomuus, mainiosti järjestyneen, aatteellisesti ehyen ja perinteellisesti sulkeutuneen virkavallan herruus kansan yli. Pikemminkin pitää ihmetellä sitä, kuinka voimakkaan leiman Venäjän eurooppalaisesti kapitalistinen kehitys on jo ehtinyt painaa yhteiskunnan poliittiseen ryhmittymiseen Venäjän aasialaisesta valtiojärjestelmästä huolimatta.

Teollisuusproletariaatti, joka on etumainen luokka jokaisessa kapitalistisessa maassa, on jo meilläkin lähtenyt joukkoluontoisen, järjestyneen liikkeen raiteille sosialidemo-

kratian johdolla, sellaisen ohjelman lipun alla, josta on jo kauan sitten tullut koko kansainvälisen valveutuneen proletariaatin ohjelma. Poliitiikkaan välinpitämättömästi suhtautuvien kategoria on Venäjällä tietysti verrattomasti suurlukuisempi kuin missään eurooppalaisessa maassa, mutta meilläkään ei voi olla enää puhetta tämän kategorian primitiivisestä ja alkukantaisesta koskemattomuudesta: valveutumattomien työläisten — osittain myös talonpoikain — välinpitämättömyys vaihtuu yhä useammin poliittisen kuohunnan ja aktiivisen vastarinnan purkauksiksi osoittaen havainnollisesti, ettei *tällä* välinpitämättömyydellä ole mitään yhteistä kylläisten porvarien ja pikkuporvarien välinpitämättömyyden kanssa. Tämä viimeksi mainittu luokka, joka on erikoisen suurilukuinen Venäjällä, missä kapitalismi on vielä suhteellisen heikosti kehittynyt, alkaa toisaalta epäilemättä jo nostaa keskuudestaan tietoisia ja johdonmukaisia taantumuksellisia, — toisaalta, ja verrattomasti useammin, se vielä heikosti erottuu harmaan ja poljetun „työkansan” joukosta saaden itselleen ideologeja raznotshinets-intelligenttien laajoista kerroksista, joilla on aivan vakiintumaton maailmankatsomus ja jotka tiedottomasti sotkevat demokraattiset ja primitiivisesti sosialistiset aatteet. Juuri tuo ideologia onkin luonteenomaista Venäjän vanhalle intelligenssille, niin sen liberaalis-narodnikkilaisen osan oikeistosiivelle kuin myös vasemmistolaisimmalle siivelle: „socialistivallankumouksellisille”.

Minä sanoin: Venäjän „vanhalle” intelligenssille. Meillä ilmaantuu jo myöskin *uutta*, jonka liberalismi on miltei täydellisesti puhdistunut (ei tietenkään ilman venäläisen marxilaisuuden apua) primitiivisestä narodnikkilaisuudesta ja epämääräisestä sosialismista. Todellisen porvarillis-liberaalisen intelligenssin muodostuminen tapahtuu meillä seitsenpeninkulmaisin askelin, erikoisesti sen ansiosta, että tuohon prosessiin osallistuvat niin ketterät ja opportunismien kaikille muodinmukaisille tuulahduksille herkät ihmiset kuin hrat Struвет, Berdjajevit, Bulgakovit ja kumpp. Mitä tulee vihdoin Venäjän yhteiskunnan liberaalisten ja taantumuksellisten kerrosten intelligenssiin kuulumattomiin, niin heidän yhteytensä porvaristomme ja maanomistajiemme yksien tai toisten ryhmien luokkaetuihin on riittävän

selvä jokaiselle, joka edes jonkin verran tuntee esimerkiksi zemstvojemme, duumiemme, pörssi- ja markkinakomiteoidemme y.m. toimintaa.

Siis tulimme varmaan johtopäätökseen, että ylioppilaskuntamme poliittinen ryhmittyminen ei ole satunnainen, vaan se on välttämättömästi ja kiertämättömästi juuri sellainen, jollaisen me edellä „Student” lehden 1. numeron mukaisesti olemme kuvanneet. Todettuamme tuon tosiasian me voimme jo helposti päästä selville kiistanalaisesta kysymyksestä, mitä „ylioppilaskunnan aatteellisella yhteensiittämisellä”, sen „vallankumouksellistamisella” j.n.e. on oikeastaan ymmärrettävä. Ensi silmäykseltä näyttää jopa sangen kummalliselta, kuinka sellainen yksinkertainen kysymys saattoi osoittautua kiistanalaiseksi. Kun ylioppilaskunnan poliittinen ryhmitys vastaa yhteiskunnan poliittista ryhmitystä, niin eikö se jo sellaisenaan merkitse sitä, että „ylioppilaskunnan aatteellisella yhteensiittämisellä” voidaan ymmärtää vain kumpaa hyvänsä kahdesta: joko mahdollisimman suuren ylioppilasmäärän saamista yhteiskunnallis-poliittisten aatteiden täysin määrätyn piirin puolelle tai mahdollisimman kiinteää lähestymistä määrätyn poliittisen ryhmän ylioppilaiden ja tämän poliittisen ryhmän niiden edustajien välillä, jotka ovat ylioppilaskunnan ulkopuolella? Eikö ole itsestään selvää, että ylioppilaskunnan vallankumouksellistamisesta voidaan puhua vain tämän vallankumouksellistamisen sisällön ja luonteen täysin määritellyn käsittämisen kannalta? Sosialidemokraatille se esimerkiksi merkitsee ensinnäkin sosialidemokraattisten vakaumusten levittämistä ylioppilaskunnan keskuuteen ja taistelua niitä katsomuksia vastaan, joilla, vaikka niitä nimitetäänkin „sosialistis-vallankumouksellisiksi”, ei ole mitään yhteistä vallankumouksellisen sosialismin kanssa, ja toiseksi — pyrkimystä laajentamaan, tekemään tietoisemmaksi ja päättäväisemmäksi jokainen demokraattinen liike, siinä luvussa myös akateeminen liike, ylioppilaskunnan sisällä.

Millä tavalla näin yksinkertainen ja selvä kysymys sotkettiin ja osoittautui kiistanalaiseksi, — se on hyvin mielenkiintoinen ja hyvin kuvaava tapaus. Kiistaa käytiin „Revoljutsionnaja Rossijan” (№№ 13 ja 15) ja „Iskran” (№№ 31 ja 35) välillä, yhdistyneiden osakuntien ja ylioppi-

lasjärjestöjen Kievin liittoneuvoston „avoimen kirjeen” johdosta (julkaistiin „Revoljutsionnaja Rossijan” 13. numerossa ja „Studentin” 1. numerossa). Kievin liittoneuvosto katsoi „ahtaaksi” vuonna 1902 kokoontuneen II Yleisvenäläisen ylioppilaiden edustajakokouksen päätöksen siitä, että ylioppilasjärjestöt olisivat kanssakäymisessä Venäjän sosialidemokraattisen työväenpuolueen komiteoiden kanssa, ja lisäksi peitti näitisti sen aivan ilmeisen tosiasian, että eräiden paikkakuntien ylioppilaskunnan vissi osa on myöskinmielinen „socialistivallankumouksellisten puolueelle”, sangen „puolueettomilla” ja sangen perusteettomilla järkeilyillä siitä, että „ylioppilaskunta sellaisenaan ei voi yhtyä kokonaisuudessaan enempiä socialistivallankumouksellisten puolueeseen kuin myöskään sosialidemokraattien puolueeseen”. „Iskra” viittasi tuollaisen järkeilyn kestättömyyteen, mutta „Revoljutsionnaja Rossija” ryhtyi tietysti sitä jyrkästi puolustamaan syyttäen iskralaisia „hajoitus- ja jakamisfanaatikkoja” „tahdittomuudesta”, poliittisen kypsyyden puuttumisesta.

Edellä sanotun jälkeen on tuollaisen järkeilyn tolkuttomuus jo liiankin ilmeinen. Kysymys on ylioppilaskunnan yhdestä tai toisesta poliittisesta merkityksestä. Ja niinpä on nähkääs ensin suljettava silmänsä siltä, että ylioppilaskunta ei ole irrallaan muusta yhteiskunnasta ja sen vuoksi aina ja kiertämättömästi kuvastaa itsessään yhteiskunnan kaikkea poliittista ryhmittymistä. Ja sitten ryhdytään silmät ummessa jaarittelemaan ylioppilaskunnasta sellaisenaan eli ylioppilaskunnasta yleensä. Saadaan johtopäätös... niiden hajoamisten ja jakaantumisten vahingollisuudesta, jotka johtuvat yhteen taikka toiseen poliittiseen puolueeseen yhtymisestä. Päivänselvää on, että tuollaisen huvittavan järkeilyn loppuunviemiseksi täytyi hypätä poliittiselta perustalta ammatilliselle tai opiskeluperustalle. Ja artikkelissaan „Ylioppilaskunta ja vallankumous” „Revoljutsionnaja Rossija” (№ 17) suorittaa nimenomaan sellaisen salto mortalen viitaten ensinnäkin ylioppilaiden yhteisiin intresseihin, ylioppilaiden yhteiseen taisteluun, ja toiseksi ylioppilaskunnan opiskelupäämääriin, edessäolevaan yhteiskunnalliseen toimintaan valmistautumisen tehtäviin, tietoisten poliittisten taistelijain muovaamisen tehtäviin. Nuo molemmat viittaukset ovat sangen oikeutettuja,— mutta ne eivät kuulu asiaan ja vain sotkevat kysymystä. Kysymys

on *poliittisesta* toiminnasta, joka itse olemuksensa puolesta liittyy erottamattomasti puolueen taisteluun ja vaatii ehdottomasti jonkin määrätyn puolueen *valitsemista*. Mutta kuinka tuosta valitsemisesta voidaan kieltäytyä selittelemällä, että *kaikkea* poliittista toimintaa varten tarvitaan mitä vakavinta tieteellistä valmistautumista, lujien vakaumusten „muovaamista”, tai että *mikään* poliittinen työ ei voi rajoittua yksistään jonkin suunnan poliitikkojen kerhoihin, vaan sen on suuntauduttava yhä laajempien ja laajempien väestöjoukkojen keskuuteen, liityttävä kiinteästi jokaisen kerroksen ammatillisiin intresseihin, yhdistettävä ammatillinen liike poliittiseen, kohotettava ensin mainittu viimeksi mainitun tasolle?? Sillä jo yksistään se seikka, että ihmisten pitää kantansa puolustamiseksi turvautua tuollaisiin selittelyihin, osoittaa silmännähtävästi, missä määrin heiltä itseltään puuttuu sekä määrättyjä tieteellisiä vakaumuksia että lujaa poliittista linjaa! Otettakoon asia miltä puolelta tahansa, niin te näette yhä uusia ja uusia vahvistuksia sille vanhalle totuudelle, jota sosialidemokraatit ovat jo kauan julistaneet tuomien sosialistivallankumouksellisten niin tieteellis-teoreettisessa kuin myös käytännöllis-poliittisessa suhteessa ilmenevän tasapainotempuilun,— yhdeltä puolen marxilaisuuden, toiselta puolen länsieurooppalaisen „kriittilisen” opportunistin ja kolmannelta puolen Venäjän pikkuporvarillisen narodnikkilaisuuden välillä*.

Todellakin, kuvitelkaapa mielessänne jossain määrin kehittyneet poliittiset suhteet ja katsatakaa „kiistakysymyksemme” käytännöllistä asettelua. Olettakaamme, että edessämme on klerikaalien, liberaalien ja sosialidemokraattien puolueet. Ne toimivat tietyillä paikkakunnilla, sanoikaamme ylioppilaskunnan ja vaikkapa työväenluokan joidenkin kerrosten keskuudessa. Ne pyrkivät saamaan puolelleen mahdollisimman suuren määrän kummankin vaikutusvaltaisimpia edustajia. Herää kysymys: onko sellainen ajateltavissa, että jonkin yhden määrätyn puolueen valitsemista näiden edustajien taholta ne alkaisivat vastustaa sillä perusteella, että on olemassa koko ylioppilaskunnan ja koko työväenluokan yhteisiä opiskelu- ja amma-

---

* On itsestään ymmärrettävää, että väittämä sosialistivallankumouksellisten ohjelman ja taktikan epäjohdonmukaisuudesta ja sisäisestä ristiriitaisuudesta vaatii erikoista seikkaperäistä selittämistä. Toivomme, että jossain seuraavassa kirjeesämme voimme pysähtyä tämän kysymyksen yksityiskohtaiseen käsittelyyn.

tillisiä intressejä? Se olisi aivan samaa kuin jos puolueiden taistelun välttämättömyyttä alettaisiin kiistää vetoamalla kirjapainotaitoon, joka tuottaa sellaista hyötyä erotuksesta kaikille puolueille. Sivistysmaissa ei ole ainoatakaan puoluetta, joka ei käsittäisi sitä valtavaa merkitystä, mikä on mahdollisimman laajasti ja lujasti järjestetyillä opiskelu- ja ammatillisilla liitoilla, mutta jokainen puolue pyrkii siihen, että noissa liitoissa olisi valta-asemassa juuri tämän puolueen vaikutus. Kukapa ei tietäisi sitä, että viittaus yksien tai toisten laitosten puolueettomuuteen ei ole tavallisesti muuta kuin ulkokultainen fraasi hallitsevilla luokilla, jotka haluavat hämätä sen, että olevat laitokset ovat jo 99 tapauksessa sadasta mitä selvimmän poliittisen hengen kyllästämiä? Ja meidän sosialistivallankumouksellisemmehan oikeastaan juuri veisaavatkin ylistysvirsiä „puolueettomuuden” kunniaksi. Ottakaa esimerkiksi seuraava „Revoljutionnaja Rossijan” (17. numeron) tunteellinen tiradi: „Mitä on tuo lyhytnäköinen taktiikka, jolloin vallankumouksellinen järjestö haluaa välttämättä nähdä jokaisessa toisessa itsenäisessä järjestössä, joka ei ole sen alainen, *kilpailijan*, joka pitää tuhota, jonka keskuudessa on ehdottomasti saatava aikaan jakaantumista, hajaannusta ja desorganisaatiota?” Tämä on sanottu Moskovan sosialidemokraattisen järjestön vuonna 1896 antaman vetoituksen johdosta, järjestön, joka moittii ylioppilaskuntaa siitä, että viime vuosina se on sulkeutunut yliopistointressiensä ahtaaseen piiriin, ja jota „Revoljutionnaja Rossija” opettaa, että ylioppilasjärjestön olemassaolo ei milloinkaan estä niitä, jotka ovat „vallankumouksellisessa suhteessa määräytyneet”, antamasta voimiaan työväenluokan asialle.

Katsokaapa, kuinka paljon siinä on sekavuutta. Kilpailu on mahdollista (ja kiertämätöntä) vain poliittisen ja toisen poliittisen järjestön välillä, poliittisen ja toisen poliittisen virtauksen välillä. Keskinäisapuyhdistyksen ja vallankumouksellisen kerhon välillä kilpailu on mahdotonta, ja pannessaan viimeksi mainitun kontolle halun välttämättä tuhota ensin mainitun „Revoljutionnaja Rossija” puhuu silkkaa pötyä. Mutta jos tuossa samaisessa keskinäisapuyhdistyksessä on ilmennyt tietty poliittinen pyrkimys, — esimerkiksi olla auttamatta vallankumouksellisia tai poistaa kirjastosta illegaaliset kirjat, — niin kilpailu ja suoranainen taistelu on jokaiselle rehelliselle „poliitkolle” *välttämätöntä*.

Jos on henkilöitä, jotka aitaavat kerhot pelkästään yliopistointressien puitteisiin (ja sellaista väkeä on varmasti olemassa, ja vuonna 1896 sitä oli paljon enemmän!), niin *taistelu* heidän ja sellaisten henkilöiden välillä, jotka eivät julista intressien supistamista, vaan laajentamista, on aivan samoin tarpeellinen ja kiertämätön. Ja Kievin neuvoston avoimessa kirjeessä, joka sai aikaan „Revoljutsionnaja Rossijan” polemiikin „Iskran” kanssa, kysymys ei ollut valinnasta ylioppilasjärjestöjen ja vallankumouksellisten järjestöjen välillä, vaan eri suuntien vallankumouksellisten järjestöjen välillä. Siis *valitsemisen* aloittivat juuri ne, jotka olivat jo „vallankumouksellisessa suhteessa määräytyneet”, mutta meidän „sosialistivallankumoukselliset” vetävät heitä *takaisinpäin* sillä verukkeella, että kilpailu vallankumouksellisen järjestön ja pelkästään ylioppilasjärjestön välillä on lyhytnäköistä... Kovin löyhää, herrat!

Ylioppilaskunnan *vallankumouksellinen* osa on alkanut tehdä valintaa kahden vallankumouksellisen puolueen välillä, mutta sitä kestitään tällaisella opetuksella: „tämä vaikutus”, s.o. ylioppilaskunnan sosialistisen osan vaikutus muuhun osaan, „on saatu aikaan” „tyrkyttämättä” „määrättyä” (parempaa on tietenkin epämääräisyys...) „puoluekylttiä” (kenelle kyltti, kenelle taas — lippu), „tekemättä väkivaltaa ylioppilastovereiden henkiselle omalletunnolle” (kaikkien maiden koko porvarillinen lehdistö selittää aina sosialidemokratian kasvun johtuvan johtajien ja yllyttäjien väkivallasta rauhallisten tovereiden omaatuntoa kohtaan...). On luultavaa, että jokainen kunnan ylioppilas antaa tuolle sosialistien syyttämiseksi kylttien „tyrkyttämisestä” ja „väkivallasta omaatuntoa kohtaan” sen ansaitseman arvion. Ja noita selkärangattomia, veteliä ja periaatteettomia puheita pidetään Venäjällä, missä käsitykset puoluejärjestöstä, puoluekantaisesta lujudesta ja kunniasta, puoluelipusta ovat vielä niin äärettömän hataria!

Vallankumoukselliselle ylioppilaskunnalle meidän „sosialistivallankumouksellisemme” asettavat esikuvaksi entiset ylioppilaskokoukset, jotka julistivat „solidaarisuutensa yleispoliittisen liikkeen kanssa jättäen kokonaan sivuun vallankumouksellisessa leirissä olevat ryhmäriitaisuudet”. Mitä on „yleispoliittinen” liike? Sosialistinen ynnä liberaalinen liike. Tuon eron sivuun jättäminen merkitsee, että asetutaan välittömän ja lähimmän, siis nimenomaan libe-

raalisen, liikkeen puolelle. Ja sellaiseen kutsuvat „sosialistivallankumoukselliset”! Puoluetistelusta erottautumaan kehoittavat henkilöt, jotka nimittävät itseään *erikoiseksi* puolueeksi! Eikö se ole osoituksena siitä, että sellainen puolue ei kykene viemään läpi poliittista tavaraansa omalla lipullaan, vaan sen täytyy turvautua salakuljetukseen? Eikö siitä käy selville, ettei tuolla puolueella ole minkäänlaista *omaa* selvää ohjelmallista perustaa? Heti sen näemme.

Sosialistivallankumouksellisten virheitä, jotka esiintyvät heidän järkeilyissään ylioppilaskunnasta ja vallankumouksesta, ei voida selittää yksistään siitä epäloogillisuudesta johtuviksi, jonka yritimme edellä todistaa. Määrättyssä mielessä voidaan väittää päinvastaista: heidän järkeilyjensä epäloogillisuus johtuu heidän perusvirheestään. „Puolueena” he ottivat alusta asti sellaisen sisäisesti ristiriitaisen, sellaisen livestävän kannan, että täysin rehelliset ja poliittiseen ajatteluun täysin kykenevät henkilöt eivät ole voineet sillä pysyä ilman ainaista horjahtelua ja kaatuilemista. Tulee aina muistaa, että sosialidemokratia ei selitä „sosialistivallankumouksellisten” sosialismin asialle aiheuttamaa vahinkoa yksien tai toisten kirjailijoiden tai yksien tai toisten toimihenkilöiden virheillä, vaan päinvastoin pitää noita kaikkia virheitä väärän ohjelman ja poliittisen kannan kiertämättömänä tuloksena. Sellaisessa kysymyksessä kuin on ylioppilaskysymys tuo valheellisuus esiintyy erikoisen havainnollisesti, ja ristiriita vallankumouksellisen sosialismin *porvoarillis-demokraattisen* katsantokannan ja valeskorean ulkokuoren välillä käy silminnähtäväksi. Todelakin, syventykääpä tarkastelemaan „Revoljutionsionnaja Rossijan” ohjelmakirjoituksen „Ylioppilaskunta ja vallankumous” ajatuksen kulkua. Kirjoittaja panee etusijalle „nuoruudenajan” „pyrkimysten epäitsekkyuden ja puhtauden”, „aatteellisten vaikuttimien voiman”. Juuri siitä hän etsii selitystä sen „uudistaville” poliittisille pyrkimyksille eikä niistä Venäjän yhteiskuntaelämän reaalista olosuhteista, jotka toisaalta synnyttävät sovittamattoman ristiriidan itsevaltiuden ja sangen laajojen ja sangen erilaatuisten väestökerrosten välille ja toisaalta vaikeuttavat (kohta pitää jo sanoa: vaikeuttivat) tavattomasti poliittisen

tyytymättömyyden muunlaista ilmaisemista kuin mikä tapahtuu yliopistojen kautta.

Sitten kirjoittaja käy kiinni sosialidemokraattien pyrki-
myksiin suhtautua tietoisesti ylioppilaskunnan sisällä ole-
vien poliittisten ryhmien erilaisuuteen, sitoa kiinteämmin
yhteen samanlaatuiset poliittiset ryhmät ja erottaa erilleen
se, mikä on poliittisesti erilaatuista. Kysymys ei ole siitä,
että kirjoittaja arvostelisi noiden yritysten, yhden taikka
toisen, virheellisyyttä,— olisi naurettavaa väittää, että kaikki
nuo yritykset olisivat olleet aina ja kaikessa onnistuneita.
Ei, kirjoittajalle on aivan vierasta itse ajatuskin siitä, että
luokkaetujen erilaisuus on kiertämättä kuvastuva myös
poliittisessa ryhmityksessä, että ylioppilaskunta kaikesta
epäitsekkyystään, puhtaudesta, aatteellisuudesta y.m.
huolimatta ei voi olla poikkeuksena koko yhteiskunnasta,
että sosialistin tehtävänä ei ole tuon erilaisuuden hämää-
minen, vaan päinvastoin sen selittäminen mahdollisimman
laajoille joukoille ja sen varmistaminen poliittisessa järjes-
tössä. Kirjoittaja katsoo asioita porvarillisen demokraatin
idealistselta näkökannalta eikä sosialidemokraatin materia-
listiselta näkökannalta.

Sen vuoksi kirjoittaja häpeilemättä esittää ja kertaa
vallankumouksellisen ylioppilaskunnan kutsumisen „yleis-
poliittiseen liikkeeseen”. Hänellä on painopiste nimenomaan
yleispoliittisessa, s.o. yleisdemokraattisessa liikkeessä, jonka
tulee olla yhtenäistä. „Puhtaasti vallankumoukselliset ker-
hot”, joiden on ryhmittäydyttävä „rinnakkaisesti ylioppilas-
kunnan yleisen järjestön kanssa”, eivät saa rikkoa tätä
yhtenäisyyttä. Tämän laajan ja yhtenäisen demokraattisen
liikkeen etujen kannalta on puoluekylttien „tyrkyttäminen”
ja väkivalta tovereiden henkistä omaatuntoa kohtaan tieteni-
kin rikollista. Juuri sillä katsantokannalla oli porvarillinen
demokratia myös vuonna 1848, jolloin yritykset viitata
porvariston ja proletariaatin luokkaetujen ristiriitaan aiheut-
tivat „hajoitus- ja kahtiajakofanatiikoille” „yleisen” tuo-
mion. Juuri sillä katsantokannalla on myös porvarillisen
demokratian uusin muunnos,— opportunistit ja revisionistit,
jotka haluavat yhtenäistä suurta demokraattista puoluetta,
joka kulkee rauhallisesti reformien tietä, luokkien yhteis-
toiminnan tietä. Kaikki he ovat aina olleet eivätkä voi olla
olematta „ryhmä”-riittäisyyksien vihollisia ja „yleispoliitti-
sen” liikkeen kannattajia.

Te näette: sosialistivallankumouksellisten järkeilyt, jotka sosialistin katsantokannalta ovat suorastaan naurettavan tolkuttomia ja ristiriitaisia, käyvät porvarillis-demokraattiselta katsantokannalta täysin ymmärrettäviksi ja johdonmukaisiksi. Niin käy siksi, että sosialistivallankumouksellisten puolue ei ole asiallisesti mitään muuta kuin porvarillisen demokratian *fraktio*, joka on kokoonpanoltaan pääasiallisesti intelligentinen, katsantokannaltaan pääasiallisesti pikkuporvarillinen, teoreettisen lippunsa puolesta — uusimman opportunistin ja aataminaikaisen narodnikkilaisuuden eklektistä yhdistämistä.

Porvarillisen demokraatin yhdistämisfraseologian kumooa parhaiten poliittisen kehityksen ja poliittisen taistelun kulku. Venäjälläkin on todellisen liikkeen kasvu ehtinyt jo viedä *tuollaiseen* kumoamiseen. Tarkoitin „akatemistien” erottumista ylioppilaskunnan erikoiseksi ryhmäksi. Niin kauan kuin ei ollut todellista taistelua, akatemistit eivät erottuneet „ylioppilaiden yleisestä” joukosta, ja ylioppilaskunnan koko „ajattelevan osan” „yhtenäisyys” näytti murtumattomalta. Heti kun tuli kysymys *asiasta*, niin erilaisuuden aineiden erkaantuminen kävi kiertämättömäksi*.

Itsevaltiutta vastaan suunnatun poliittisen liikkeen ja suoranaisen rynnistyksen edistys tuli heti esiin selvyyden edistykseenä poliittisessa ryhmityksessä — vastoin tyhjäänpäiväisiä puheita jokaisen ja kaikkien yhteenliittämisestä. Sitä, että akatemistien ja poliitikkojen jakaantuminen on suuri askel eteenpäin, sitä tuskin kukaan käy epäilemään. Mutta merkitseekö tuo jakaantuminen sitä, että sosialidemokraatti-ylioppilaat „tekevät eron” akatemisteista? „Revoljutionnaja Rossiija” luulee, että tekevät (ks. № 17, s. 3).

Mutta tuo luulo johtuu sillä vain siitä sekaannuksesta, jonka olemme edellä tuoneet esiin. Täydellinen rajankäynti poliittisten suuntien välillä ei lainkaan merkitse „erontekoa” ammatillisten ja oppilasliittojen alalla. Sosialidemokraatti, joka asettaa tehtäväkseen ylioppilaskunnan keskuudessa suoritettavan työn, pyrkii itse tai asiamiestensä kautta

---

* Jos uskotaan eräisiin tiedoituksiin, niin viime aikoina ilmenee ylioppilaskunnan erilaatuisten aineiden yhä voimakkaampaa ja pitemmälle menevää tulosistaan erkaantumista, nimittäin sosialistien erkaantuminen poliitikko-*vallankumouksellisista*, jotka eivät halua edes kuullakaan sosialismista. Puhutaan, että Siperiaan karkoitettujen ylioppilaiden keskuudessa tämä viimeksi mainittu suunta on esiintynyt hyvin selvästi. Saa nähdä, käyvätkö nuo tiedot toteen.

ehdottomasti pääsemään mahdollisimman moniin ja mahdollisimman laajoihin „pelkästään ylioppilaiden” ja itseopiskelijain kerhoihin, pyrkii laajentamaan sen näköpiiriä, joka vaatii vain akateemista vapautta, pyrkii propagoimaan nimenomaan sosialidemokraattista ohjelmaa niiden keskuudessa, jotka vielä etsivät jonkinlaista ohjelmaa.

Teemme yhteenvedon. Ylioppilaskunnan tietty osa haluaa luoda itselleen selvän ja eheän sosialistisen maailmankatsomuksen. Tämän valmistavan työn päämääränä voi olla — ylioppilailta, jotka haluavat käytännöllisesti osallistua vallankumoukselliseen liikkeeseen, — vain tietoinen ja lopullinen valinta niiden kahden suunnan välillä, jotka vallankumouksellisissa piireissä ovat nykyään muovautuneet. Se, joka on tällaista valintaa vastaan ylioppilaskunnan aatteellisen yhdistämisen nimessä, sen yleensä-vallankumouksellistamisen nimessä j.n.e., — se sumentaa sosialistista tietoisuutta, se saarnaa itse asiassa vain aatteettomuutta. Ylioppilaskunnan poliittinen ryhmittyminen ei voi olla kuvastamatta koko yhteiskunnan poliittista ryhmittymistä, ja jokaisen sosialistin velvollisuus on pyrkiä mahdollisimman tietoiseen ja johdonmukaiseen rajankäyntiin poliittisesti erilaatuisten ryhmien välillä. Sosialistivallankumouksellisten puolueen kehoitus ylioppilaskunnalle — „on julistettava solidaarisuutensa yleispoliittisen liikkeen kanssa ja jätettävä kokonaan sivuun vallankumouksellisen leirin ryhmäriitaisuudet” — ei ole asiallisesti muuta kuin kehoitus *takaisin*, sosialistiselta katsantokannalta porvarillis-demokraattiselle. Siinä ei ole mitään ihmeellistä, sillä „socialistivallankumouksellisten puolue” on vain porvarillisen demokratian fraktio Venäjällä. Sosialidemokraatti-ylioppilaiden eroaminen kaikkien muiden suuntien vallankumouksellisista ja poliitikoista ei lainkaan merkitse eroamista ylioppilaiden yleisten ja opiskelijajärjestöjen alalla; päinvastoin, vain täysin määritellyn ohjelman kannalla ollen voidaan ja täytyy työskennellä ylioppilaskunnan mitä laajimpien piirien keskuudessa akateemisen näköpiirin laajentamiseksi ja tieteellisen sosialismin, s.o. marxilaisuuden propagoimiseksi.

P.S. * Seuraavissa kirjeissäni haluaisin keskustella „Studentin” lukijoiden kanssa marxilaisuuden merkityksestä

* — Postscriptum — Jälkikirjoitus. Toim.

eheän maailmankatsomuksen luomisessa, sosialidemokraattisen puolueen ja sosialistivallankumouksellisten puolueen periaatteellisista ja taktillisista eroavaisuuksista, ylioppilajärjestöä koskevista kysymyksistä ja ylioppilaskunnan suhteesta työväenluokkaan yleensä.

*Julkaistu syyskuussa 1903
„Student” lehdessä № 2—3
Allekirjoitus: N. Lenin*

*Julkaistaan „Student” lehdessä
tekstin mukaan*